

Arrest

nr. 336 063 van 17 november 2025
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2025 met referentenummers X en X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 2 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DARBINIAN, die *loco* advocaat A. ALENKIN verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, zijn van Armeense nationaliteit. Zij verzoeken op 14 maart 2022 beiden om internationale bescherming. Op 9 mei 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend ter kennis worden gebracht.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Erevan. In 2005 huwde u met S. A. (O.V. x.xxx.xxx) met wie u twee kinderen heeft. Samen met uw vriend en werkpartner A. verhandelden jullie goederen vanuit Armenië naar Rusland. U werd er echter door Azeri bedrogen en geslagen waardoor u geen geld hebt gekregen en uw goederen kwijt was. Bij terugkeer geloofde Armen u niet. U heeft uw huis verkocht om het geld te kunnen terug betalen maar het was niet genoeg. Hij chanteerde u met uw kind. Toen hij dreigde u en uw familie iets aan te doen vluchtte u met uw familie in 2010 naar Oekraïne. Omwille van de oorlog kwam u met uw gezin begin maart 2022 naar België waar u op 14/03/2022 uw verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort voor, uw huwelijksakte en documenten m.b.t. jullie verblijf in Oekraïne. U en uw vrouw leggen ook een attest van een psycholoog voor.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde mogelijk bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In het attest dd. 06/02/2025 (er staat foutief genoteerd 2024) van de psychologe K. K. wordt omwille van uw psychologische problemen een uitstel van zes maanden gevraagd voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Waar eventueel kan worden aangenomen dat u mogelijk bepaalde psychologische problemen hebt, is dit psychologisch attest echter niet van dien aard om hieruit af te leiden dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS onder niet had kunnen plaatsvinden en dat u zelfs niet in staat zou zijn om uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken.

In het attest wordt vermeld dat u sinds november 2024 in behandeling bent bij de psycholoog. Daarnaast wordt een opsomming gegeven van de problemen die u zou ervaren: o.a. schaamte, schuldgevoel, een slecht zelfbeeld, hypervigilantie, herbeleving, ontwijkend gedrag, concentratiemoelijkheden, en wordt er gesteld dat u momenteel in decompensatie bent. Uit dit door u voorgelegde attest kan echter niet worden afgeleid dat uw cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op uw geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in het voormelde attest blijkt op basis van welke specifieke onderzoeken/vaststellingen de psycholoog tot deze conclusie is gekomen noch wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw mentale problemen een deelname aan persoonlijk onderhoud op het CGVS zouden verhinderen of het voor u onmogelijk zouden maken om (eventueel met de hulp van een advocaat, vertrouwenspersoon of derde) uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken. Dit attest lijkt immers eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de maandelijkse gesprekken met de psycholoog in kwestie en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. De mening van de psycholoog dat u gedurende zes maanden niet in staat bent om gehoord te worden door het CGVS, wordt aldus onvoldoende onderbouwd. (zie naar analogie: RvV arrest nr. 313 016 van 16 september 2024). Dit attest vormt bijgevolg geen geldige reden voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud dd. 13/02/2025, noch vormt het een geldige reden om niet te reageren op het verzoek om inlichtingen dat u op 21/01/2025 werd toegestuurd en dat u een maand de tijd gaf om (indien u met geldige reden zou zijn verhinderd om het persoonlijk onderhoud bij te wonen) uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken.

De vaststelling dat u zonder geldige reden afwezig was voor het persoonlijk onderhoud en dat u niet reageerde op het verzoek om inlichtingen om uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken geeft aldus blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u zelf bij de aanvang van uw procedure in dit kader uitdrukkelijk aangaf dat er volgens u geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ dd. 05/08/2022). Dat u in 2022 geen melding maakte van bijzonder procedurele noden maakt het overigens des te opmerkelijker dat u in 2025 plots niet meer in staat zou zijn om deel te

nemen aan de procedure wegens psychologische problemen die te wijten zouden zijn aan feiten die u zou hebben meegemaakt in 2010. Uit de vragenlijst die werd ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van uw verklaringen blijkt dat u in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete, duidelijke en precieze antwoorden kon formuleren. Aldus kan uit niets worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu u geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het voormelde gehoor en het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het CGVS is in de gegeven omstandigheden, en op basis van alle elementen waarover het beschikt, actueel van oordeel dat er voldoende betrouwbare elementen in uw administratief dossier aanwezig zijn om redelijkerwijze aan te nemen dat uw procedurele rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals om een inhoudelijke beslissing over uw verzoek om internationale bescherming te nemen.

Artikel 57/6/5, § 1 Vw. Bepaalt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien : 1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft; 2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;

Artikel 57/6/5, § 2 Vw. bepaalt: Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 57/6/5 § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6/5, § 1.

Het CGVS meent in casu dat uw administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling te komen.

U verklaart dat u en uw gezin in Armenië riskeren om te worden vermoord door uw voormalige vriend en zakenpartner A., die geld van u zou eisen. Omwille van die reden zou u in 2010 uit Armenië zijn gevlucht en naar Oekraïne zijn gegaan.

Vooreerst kunnen reeds enkele bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Er kan niet aan voorbijgegaan worden dat u geen begin van bewijs voorlegt m.b.t. uw relaas. Wat betreft de handel die u samen met Armen deed, de samenwerking van A. met de entourage van Kocharyan, de goederen die u in Rusland aan Azeri verloor, de schulden die u had bij A. en probeerde af te lossen door uw huis te verkopen, en de bedreigingen die A. uitte t.a.v. u en uw gezin, legt u geen enkel objectief bewijsstuk voor hetgeen niet bevorderlijk is voor de aannemelijkheid van uw beweringen.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat u te kennen gaf dat nadat u in 2010 naar Oekraïne was gevlucht u nadien nooit bent teruggekeerd naar Armenië, zelfs niet voor de begrafenis van uw vader in 2019. Uw vrouw stelt daarentegen dat u toen niet bent teruggekeerd voor zijn begrafenis maar dat u de dag van zijn dood nog naar Armenië bent gegaan om dag te zeggen tegen uw vader, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw bewering dat u nooit nog bent teruggekeerd. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit uw verklaringen blijkt (DVZ pt. 3.4 & 3.5) dat uw vriend en werkpartner A. u niet geloofde toen u stelde dat de goederen die jullie verhandelden u door Azeri waren beroofd en niet was betaald. U verkocht hierna uw huis maar dit was niet genoeg om Armen te vergoeden. Hierna dreigde hij u en uw familie iets aan te doen. Wat betreft de diefstal van jullie goederen en de door u ervaren bedreiging door uw schuldeisers, zijn van louter gemeenrechtelijke aard, en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Uw vrouw voegt toe (vrouw DVZ pt. 3.5) dat Armen een zekere autoriteit en financiële kracht heeft, en dat hij samenwerkt met de oude garde van de voormalige president Kocharyan, en jullie geen steun krijgen van de politie of andere instanties. Het is bijzonder merkwaardig dat u van deze beweerde connectie helemaal geen melding maakte bij de DVZ hetgeen niet bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid ervan. Dat de schuldeisers dergelijke connecties zouden hebben maakt niet dat deze problemen het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maken jullie aannemelijk dat de huidige Armeense overheid geen bescherming zou kunnen en/of willen bieden t.a.v. deze schuldeisers indien ze bij jullie terugkeer voor problemen zouden zorgen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Armenië – Politieke situatie van 17 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_armenie_politieke_situatie_20241017.pdf), blijkt immers dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen uitoefenen en aan verkiezingen kunnen deelnemen. Tijdens de verkiezingen worden de fundamentele vrijheden over het algemeen gerespecteerd. Sinds de "fluwelen revolutie" van april 2018, toen oppositieleider Nikol Pashinyan eerste minister werd en een einde maakte aan de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK), i.e. de partij die de voormalige president Kocharyan steunde, is het politieke klimaat radicaal veranderd. De invloed van voormalige gezagsdragers en oligarchen is na de revolutie aanzienlijk afgenomen. Na de machtswissel openen de autoriteiten tal van onderzoeken naar grootschalige corruptie door hooggeplaatste voormalige regeringsafgevaardigden en hun verwanten, parlementsleden, oud presidenten zoals Kocharyan, enkele leden van de rechterlijke macht en hun familieleden. Alhoewel eind 2023 de corruptiezaak tegen ex-president Kocharyan werd beëindigd zonder vrijspraak of veroordeling omdat de rechter oordeelde dat de verjaringstermijn was verstreken, blijkt hieruit niet dat de huidige autoriteiten niet bereid zouden zijn om bescherming te verlenen indien u bij terugkeer problemen zou kennen met Aram die volgens uw vrouw tot de entourage van Kocharyan behoort. Waarnemers zeggen dat er momenteel geen meldingen zijn van personen die vervolgd worden wegens hun politieke voorkeur, ook niet van aanhangers van het vorige regime (HHK). En hoewel er inderdaad sprake is van haatdragende taal van alle kanten, voornamelijk op internet, wordt er geen gewag gemaakt van fysiek geweld of intimidatie ingegeven door politieke motieven. Voorts blijkt uit deze informatie dat in het geval van een reële dreiging vanwege iemand die gelinkt is aan de voormalige regering, de autoriteiten zeer ontvankelijk zijn om deze persoon te helpen en de zaak verder te onderzoeken.

Voor zover uw problemen van voor 2010 geloofwaardig zouden zijn, dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u hiervoor niet op de bescherming van de Armeense autoriteiten zou kunnen rekenen, wat maakt dat uw asielmotieven ook ongegrond zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-endeovergave-van-nagorno>), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-hetvuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten. Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd. Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u en uw vrouw uit Erevan komen, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen. Er dient ook te worden opgemerkt dat er besprekingen zijn begonnen tussen Armenië en Azerbeidzjan om tot een vredesakkoord tussen de twee staten te komen en dat de bijeenkomsten om dit te bereiken zijn geïntensiveerd. In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties. Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).

De door u voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw Armeens paspoort, uw huwelijksakte en documenten m.b.t. jullie verblijf in Oekraïne, bevatten

informatie die niet wordt betwist. In het attest van de psycholoog wordt nog gemeld dat uw psychische problemen het gevolg zijn van de gebeurtenissen die u meemaakte in Armenië en Oekraïne, en dat u het slachtoffer was van ernstig geweld, hetgeen louter en alleen gebaseerd is op uw verklaringen. Dit attest bevat geen objectieve en bewijskrachtige elementen die een causaal verband zouden aantonen tussen uw psychologische problemen en de voorgehouden ingrijpende gebeurtenissen van het verleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Erevan. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming baseert op de vluchtmotieven die door uw man E. A. (O.V. x.xxx.xxx) werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"(...).
"

U haalt zelf nog aan dat u als juriste heeft gewerkt voor de partij Orinats Yerkir, de opposante partij van het huidige regime, hetgeen een probleem zou kunnen vormen in uw zoektocht naar werk in Armenië.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde mogelijk bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In het attest dd. 06/02/2025 (er staat foutief genoteerd 2024) van de psychologe K. K. wordt omwille van uw psychologische problemen een uitstel van zes maanden gevraagd voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Waar eventueel kan worden aangenomen dat u mogelijk bepaalde psychologische problemen hebt, is dit psychologisch attest echter niet van dien aard om hieruit af te leiden dat het persoonlijk onderhoud op het CGVS onder niet had kunnen plaatsvinden en dat u zelfs niet in staat zou zijn om uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken.

In het attest wordt vermeld dat u sinds november 2024 in behandeling bent bij de psycholoog voor een ernstig psycho-traumatisch syndroom en depressieve symptomen. De symptomen van psychische decompensatie intensifiëren. U heeft o.a. slaapproblemen, nachtmerries, schuldgevoel, een slecht zelfbeeld, en bent extreem pessimistisch. Uit dit door u voorgelegde attest kan echter niet worden afgeleid dat uw cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op uw geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in het voormelde attest blijkt op basis van welke specifieke onderzoeken/vaststellingen de psycholoog tot deze conclusie is gekomen noch wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw mentale problemen een deelname aan persoonlijk onderhoud op het CGVS zouden verhinderen of het voor u onmogelijk zouden maken om (eventueel met de hulp van een advocaat, vertrouwenspersoon of derde) uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken. Dit attest lijkt immers eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de maandelijks gesprekken met de psycholoog in kwestie en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. De mening van de psycholoog dat u gedurende zes maanden niet in staat bent om gehoord te worden door het CGVS, wordt aldus onvoldoende onderbouwd. (zie naar analogie: RvV arrest nr. 313 016 van 16 september 2024). Dit attest vormt bijgevolg geen geldige reden voor uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud dd. 13/02/2025, noch vormt het een geldige reden om niet te reageren op het verzoek om inlichtingen dat u op 21/01/2025 werd toegestuurd en dat u een

maand de tijd gaf om (indien u met geldige reden zou zijn verhinderd om het persoonlijk onderhoud bij te wonen) uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken.

De vaststelling dat u zonder geldige reden afwezig was voor het persoonlijk onderhoud en dat u niet reageerde op het verzoek om inlichtingen om uw asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken geeft aldus blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Er dient verder opgemerkt te worden dat u zelf bij de aanvang van uw procedure in dit kader uitdrukkelijk aangaf dat er volgens u geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ dd. 05/08/2022). Dat u in 2022 geen melding maakte van bijzonder procedurele noden maakt het overigens des te opmerkelijker dat u in 2025 plots niet meer in staat zou zijn om deel te nemen aan de procedure wegens psychologische problemen die te wijten zouden zijn aan feiten die u zou hebben meegemaakt in 2010. Uit de vragenlijst die werd ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van uw verklaringen blijkt dat u in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete, duidelijke en precieze antwoorden kon formuleren. Aldus kan uit niets worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu u geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het voormelde gehoor en het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het CGVS is in de gegeven omstandigheden, en op basis van alle elementen waarover het beschikt, actueel van oordeel dat er voldoende betrouwbare elementen in uw administratief dossier aanwezig zijn om redelijkerwijze aan te nemen dat uw procedurele rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals om een inhoudelijke beslissing over uw verzoek om internationale bescherming te nemen.

Artikel 57/6/5, § 1 Vw. Bepaalt: De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien : 1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft; 2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;

Artikel 57/6/5, § 2 Vw. bepaalt: Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 57/6/5 § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6/5, § 1.

Het CGVS meent in casu dat uw administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling te komen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man E. A. (O.V. x.xxx.xxx). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"[...]."

U zelf haalt nog aan (DVZ pt. 3.3) dat u als juriste heeft gewerkt voor de partij Orinats Yerkir, de oppositie partij van het huidige regime, hetgeen een probleem zou kunnen vormen in uw zoektocht naar werk bij uw terugkeer naar Armenië. U verklaart ook dat het niet realistisch voor u is om te zeggen dat dit een probleem zou zijn, dat het een probleem zou kunnen zijn. Er moet opgemerkt worden dat een eventuele vrees gegrond, concreet, en actueel moet zijn. De louter theoretische, vage, of hypothetische vrees die u uit dat u omwille van uw werk voor Orinats Yerkir geen werk zal vinden, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Dat deze partij "de opposante partij van het huidige regime" zou zijn, blijkt ook niet uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Tijdens de parlementsverkiezingen haalde de partij nog geen 1% van de stemmen en tijdens de parlementsverkiezingen van 2021 nam ze zelfs niet deel.

Uit het attest van de psycholoog blijkt nog dat de problemen die u ondervindt gelieerd zijn aan uw traumatische ervaringen, hetgeen enkel kan gebaseerd zijn op uw verklaringen. Dit attest bevat geen

objectieve en bewijskrachtige elementen die een causaal verband zouden aantonen tussen uw psychologische problemen en de voorgehouden traumatische ervaringen uit het verleden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 342 077, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 342 080. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven en met toevoeging van één motief in de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een identiek enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, § 1, 48/4, § 1, en § 2, b), en c), en 48/6, § 4, e), en § 5, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen poneren verzoekers dat zij niet in staat zijn de motivering van de verwerende partij te begrijpen, in het bijzonder wat betreft de beoordeling van hun psychologische toestand, temeer daar aan het begin van de bestreden beslissingen wordt aangegeven dat bijzondere procedurele noden kunnen worden erkend. Volgens verzoekers is het niet alleen onaanvaardbaar dat de verwerende partij hun psychologische problemen in twijfel trekt, maar dat zij dit doet zonder bevoegdheid of mandaat daartoe. Zij stelt zonder enige verdere rechtvaardiging dat de psychologische attesten – en dus ook de psychische stoornissen waarvan verzoekers volgens hun psychologe lijden – niet volstaan om aan te tonen dat de persoonlijke onderhouden niet konden plaatsvinden. Verzoekers opperen dat zij regelmatig een psycholoog raadplegen wegens een ernstig posttraumatisch syndroom en depressieve symptomen. Zij hebben de attesten ingediend omdat zijzelf en hun psychologe van oordeel waren dat zij niet in staat waren, ook niet schriftelijk, zich te uiten en de psychologe heeft de moeite genomen om haar attesten te onderbouwen en aan te geven waarom zij tot deze diagnose is gekomen. De vraag om de persoonlijke onderhouden met zes maanden uit te stellen is voor verzoekers volledig gerechtvaardigd aangezien er sprake is van verergering van hun psychische toestand. De motivering van de bestreden beslissingen is volgens hen louter subjectief en gebaseerd op veronderstellingen en lijkt zelfs het medisch oordeel van een gediplomeerde psychologe in twijfel te trekken en op geen enkel moment werd hen gevraagd om meer verduidelijking, zoals een gedetailleerder attest of een aanvullend medisch of neuropsychologisch onderzoek. Zij hekelen dat niet alleen hun psychische toestand in twijfel wordt getrokken, maar dat hen bovendien wordt verweten dat zij niet zouden meewerken. Zij hebben enerzijds nochtans samengewerkt door, op advies van een psychologe, uitstel te vragen met het oog op hun mentaal welzijn en een mogelijke verbetering van hun psychologische toestand. Anderzijds is de diagnose waaraan zij lijden volkomen coherent met het profiel van iemand die vervolging heeft ondergaan en is moeten vluchten uit een land waar hij niet naar durft terug te keren. Dat er in de ‘vragenlijst bijzondere procedurele noden’ in 2022 door hen geen specifieke noden werden gemeld, negeert volgens verzoekers het gegeven dat de feiten waarvoor zij hun land van herkomst zijn ontvlucht dateren uit 2010. Dat zij hun land van herkomst ontvlucht zijn na deze feiten, richting Oekraïne, verleent geloofwaardigheid aan hun verhaal. Bovendien vormt het feit dat er nog steeds oorlog heerst in Oekraïne een tweede traumatische gebeurtenis waardoor hun psychische toestand bij aankomst in België van secundair belang was. Nadat zij enige stabiliteit hadden gevonden om in hun basisbehoeften te voorzien, hebben zij de tijd genomen om hun innerlijke wonden te verzorgen via psychologische begeleiding, die zij tot op heden voortzetten. Tot slot stellen verzoekers dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beknopt is in vergelijking met het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het

commissariaat-generaal) en sluit het feit dat zij op een bepaald moment in 2022 hun angsten zonder in detail te treden konden uitspreken niet uit dat hun psychische toestand sindsdien is geëvolueerd en verslechterd.

Vervolgens opperen verzoekers dat de verwerende partij zich voorts uitsluitend baseert op de ongeloofwaardigheid van hun asielaanvraag. Zij wijzen erop dat de gebeurtenissen plaatsvonden in 2010, wat – gelet op de verstreken tijd – het moeilijk maakt om hun verhaal te staven met schriftelijk bewijs, althans wat betreft hun handelsactiviteiten. Bovendien gaat het om zaken die materieel niet te bewijzen zijn. Volgens verzoekers ligt er een duidelijke schending voor van artikel 48/6, § 4, e), en § 5, c), van de Vreemdelingenwet omdat de verwerende partij nalaat rekening te houden met de algemene geloofwaardigheid, die onder meer blijkt uit de eerste vlucht naar Oekraïne na de beschreven gebeurtenissen, alsook met hun individuele status en persoonlijke situatie. Dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vermeld dat A. invloedrijk zou zijn en over financiële middelen beschikte en banden had met de oude garde van K., is volgens verzoekers dan weer geen weglating, maar het gevolg van een administratieve beperking daar er geen persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal volgde. Nog volgens verzoekers laat de verwerende partij ook na te vermelden dat Armenië nog steeds een land is waar corruptie wijdverspreid is en dat burgers zich daardoor vaak onthouden van het benaderen van de bevoegde autoriteiten. Zij verwijzen hiervoor naar een rapport van het OESO van 1 februari 2024, alsook naar een rapport van OSAR. Tot slot voeren verzoekers aan dat ook geen rekening is gehouden met het feit dat zij in 2010 Armenië hebben verlaten en het enige huis dat zij in Armenië bezaten hebben verkocht waardoor zij bij een terugkeer, naast het risico op vervolging, ook geconfronteerd zouden worden met grote bestaansonzekerheid en bovendien hebben zij twee kinderen die Armenië op jonge leeftijd hebben verlaten en die geen Armeens kunnen lezen of schrijven waardoor zij zich noch in het onderwijs, noch op de arbeidsmarkt correct zouden kunnen integreren.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te vernietigen en hen als vluchteling te erkennen, minstens subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.1.3. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.2. Beoordeling van de beroepen

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig

mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers geven niet de minste toelichting bij wat zij bedoelen met het voorzichtigheidsbeginsel of over de wijze waarop zij dit beginsel *in casu* geschonden achten. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het identiek enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.7. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissingen wordt inderdaad gesteld dat er actueel in hoofde van verzoekers mogelijk bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Dat verzoekers kampen met psychologische problemen, wordt op zich door de verwerende partij, noch door de Raad in twijfel getrokken.

Verzoekers legden elk een attest neer van psychologe K. K. d.d. 6 februari 2025 (er staat foutief genoteerd 2024 in de attesten), waarin omwille van de psychologische problemen van verzoekers voor hen beiden een uitstel van zes maanden voor hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wordt aanbevolen (administratief dossier, map documenten, stuk 4). Deze attesten bevatten tevens een stempel van een huisarts d.d. 13 februari 2025.

Zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, zijn de betreffende psychologische attesten evenwel niet van aard om hieruit af te leiden dat het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal van verzoekers niet had kunnen plaatsvinden en dat zij bovendien zelfs niet in staat zouden zijn om hun asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken.

In deze attesten van 6 februari 2025 wordt vermeld dat verzoekers sinds november 2024 in tweemaandelijks behandeling zijn bij psychologe K. K. voor een psychotherapeutisch onderhoud en dit aldus sinds drie maanden. Daarnaast wordt in de attesten een opsomming gegeven van de problemen die zij zouden ervaren. Bij verzoeker gaat het om een ernstige depressieve symptomatologie en een duidelijk lijden ten gevolge van het beleefde in Armenië en Oekraïne, gekenmerkt door onder andere schaamte, schuldgevoel, slecht zelfbeeld, permanente hyperwaakzaamheid, herbeleving, ontwijkend gedrag, interpretatieve ideeën, moeite om een vertrouwensrelatie te creëren en concentratiemoeilijkheden en wordt er gesteld dat hij in decompensatie is en dat zijn angst toeneemt. In het attest opgesteld ten behoeve van verzoekster staat te lezen dat zij in behandeling is voor een ernstig psychotraumatisch syndroom en ernstige depressieve symptomen en dat de symptomen van psychische decompensatie intensifiëren. Dit wordt luidens het attest onder andere gekenmerkt door slaapproblemen, wederkerende nachtmerries, hoofdpijn, diffuse pijn, schuldgevoel, slecht zelfbeeld, duidelijke in zichzelf teruggetrokkenheid, gegeneraliseerde angst, hyperwaakzaamheid, onmogelijkheid om een coherent relaas te structureren en extreem pessimisme. Nergens in de onderscheiden attesten wordt gesteld dat verzoekers lijden aan dermate geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie hebben. Er wordt voor verzoeker wel gesteld dat hij concentratiemoeilijkheden zou hebben en voor verzoekster dat zij onmogelijk een coherent relaas kan structureren, evenwel zonder meer en er wordt in de attesten niet concreet geïndiceerd welke impact de beschreven psychische problemen zouden hebben op een deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat uit deze attesten dan ook niet kan worden afgeleid dat de cognitieve vermogens en geheugenfuncties van verzoekers zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om de verzoeken om internationale bescherming op hun geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Nergens in de betreffende attesten blijkt op basis van

welke specifieke onderzoeken, dan wel vaststellingen de psychologe in kwestie tot de conclusie is gekomen dat het aanbevolen is de persoonlijke onderhouden voor zes maanden uit te stellen, noch wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale problemen van verzoekers een deelname aan het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zouden verhinderen of het voor hen onmogelijk zouden maken om, eventueel met de hulp van een advocaat, vertrouwenspersoon of derde, hun asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken. Deze attesten lijken immers eenvoudigweg gebaseerd te zijn op de verklaringen en gedragingen van verzoekers tijdens de tweemaandelijks gesprekken met de psychologe in kwestie sinds november 2024 tot 6 februari 2025 en hieruit blijkt nergens dat hun verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden onderzocht zijn en/of dat zij werden onderworpen aan enig medisch of neurologisch onderzoek. Verzoekers kunnen geenszins worden gevolgd waar zij opperen dat de psychologe, met de loutere opsomming in algemene termen van enkele symptomen op basis van haar waarnemingen tijdens de onderhouden, de moeite heeft genomen om de attesten afdoende te onderbouwen en aan te geven waarom en op grond van welke onderzoeken zij tot een diagnose is gekomen. Zonder de authenticiteit van de betreffende attesten te betwisten en zonder de psychologische problemen van verzoekers te willen minimaliseren, is de Raad van oordeel dat de mening van de psychologe, dat verzoekers gedurende zes maanden niet in staat zijn gehoord te worden bij het commissariaat-generaal, onvoldoende onderbouwd is. Deze psychologische attesten van 6 februari 2025, die per e-mail aan het commissariaat-generaal werden overgemaakt de dag, zij het bijna vier uren na aanvang, van de op 13 februari 2025 geplande persoonlijke onderhouden vormen bijgevolg dan ook geen geldige reden voor de afwezigheid van verzoekers op deze onderhouden, noch vormen zij een geldige reden om niet te reageren op het verzoek om inlichtingen dat hen, vervat in de oproepingen voor hun persoonlijke onderhouden, op 21 januari 2025 werd toegestuurd en dat hen een maand de tijd gaf om, indien zij met geldige reden zouden zijn verhinderd om het persoonlijk onderhoud bij te wonen, hun asielmotieven en alle elementen op basis waarvan zij menen internationale bescherming nodig te hebben schriftelijk, en indien nodig met ondersteuning, kenbaar te maken.

In tegenstelling tot wat in de verzoekschriften wordt voorgehouden, worden de psychologische problemen van verzoekers op zich, zo weze herhaald, niet in twijfel getrokken en wordt door de verwerende partij niet uitgegaan van subjectieve veronderstellingen of aannames maar enkel van een lezing van de betreffende attesten. Tot slot kwam het, in weerwil tot wat verzoekers voorhouden, niet aan de verwerende partij toe om aan hen te vragen om meer verduidelijking, zoals een gedetailleerder attest of een aanvullend medisch of neuropsychologisch onderzoek.

Dergelijke psychologische attesten vormen overigens geen sluitend bewijs voor de door verzoekers genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar hij of zij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit de bijgebrachte attesten. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoekers' verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De vaststelling dat verzoekers zonder geldige reden afwezig waren op hun onderscheiden persoonlijk onderhoud en dat zij niet reageerden op het verzoek om inlichtingen, vervat in de oproepingen voor hun persoonlijk onderhoud, om hun asielmotieven schriftelijk kenbaar te maken, geeft aldus blijk van desinteresse in de door hen ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat hen betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om internationale bescherming om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. Dat zij de betreffende psychologische attesten hebben neergelegd met daarin een niet afdoende onderbouwde en maar liefst halfjaarlijkse vraag tot uitstel van de persoonlijke onderhouden, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit hun eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Verzoekers maakten echter op respectievelijk 5 en 8 augustus 2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (administratief dossier, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ). Zij hebben op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van hun psychologische toestand niet in staat zouden zijn om deel te nemen aan de thans gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Dat verzoekers in 2022 geen melding maakten van bijzondere procedurele noden, maakt het des te opmerkelijker dat zij in 2025 plots niet meer in staat zouden zijn om deel te nemen aan de procedure wegens psychologische problemen die te wijten zouden zijn aan feiten die zij reeds zouden

hebben meegemaakt in 2010 en als gevolg van de aanhoudende oorlog in Oekraïne. Verzoekers ontvluchtten immers Oekraïne omwille van de oorlog en waren vijf maanden na aankomst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in staat coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Uit de vragenlijsten die werden ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat de gehoren aldaar op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid (administratief dossier, 'vragenlijst' d.d. 5 en 8 augustus 2022). Uit de inhoud van hun verklaringen blijkt dat verzoekers in staat waren het gesprek te volgen, de gestelde vragen begrepen en hierop concrete, duidelijke en precieze antwoorden konden formuleren. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit niets kan worden afgeleid dat verzoekers niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoeken om internationale bescherming op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers geen bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het voormelde gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar zij *post factum* opwerpen dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beknopt is, duiden zij niet *in concreto* aan wat zij nog bijkomend hadden willen vertellen tijdens een onderhoud dan wel in een schriftelijke versie van hun asielmotieven, laat staan hoe dit de strekking van de bestreden beslissingen had kunnen beïnvloeden.

De Raad is in de gegeven omstandigheden, en op basis van alle elementen waarover hij beschikt, actueel van oordeel dat er voldoende betrouwbare elementen in het administratief dossier aanwezig zijn om redelijkwijze aan te nemen dat de procedurele rechten van verzoekers gerespecteerd worden evenals om een inhoudelijke beslissing over de verzoeken om internationale bescherming te nemen.

Artikel 57/6/5, § 1, 1°, en 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;

2° de verzoeker geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft;”

Artikel 57/6/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de verzoeker zich bevindt in één van de gevallen opgesomd in paragraaf 57/6/5 § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5°, en het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling van het verzoek te komen, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen eveneens het verzoek weigeren met toepassing van artikel 57/6/5, § 1.”

De Raad is van oordeel dat het administratief dossier voldoende elementen bevat om tot een inhoudelijke beoordeling en beslissing over de verzoeken om internationale bescherming te komen.

3.2.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

3.2.8.1. Verzoekers verklaren dat zij en hun gezin in Armenië riskeren vermoord te worden door verzoekers voormalige vriend en zakenpartner A., met wie hij goederen verhandelde vanuit Armenië naar Rusland en die geld van hem zou eisen omdat hij niet geloofde dat verzoeker door Azeri bedrogen en geslagen werd en waardoor hij geen geld heeft gekregen en de goederen kwijt was. Nadat A. ermee dreigde hun gezin iets aan te doen, zijn verzoekers met hun twee kinderen in 2010 uit Armenië, waar zij hun huis verkochten om A. te kunnen terugbetalen, gevlucht en naar Oekraïne gegaan. Omwille van de oorlog in Oekraïne kwamen verzoekers met hun gezin begin maart 2022 naar België.

3.2.8.2. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangegeven kunnen enkele bedingen worden gemaakt bij de door verzoekers aangehaalde vrees.

Zo leggen verzoekers geen begin van bewijs neer met betrekking tot hun relaas en meer bepaald in verband met de handel die verzoeker samen met A. deed, de samenwerking van A. met de entourage van voormalig president Kocharyan, de goederen die verzoeker in Rusland aan Azeri verloor, de schulden die verzoeker bij A. had en probeerde af te lossen door het huis te verkopen en de bedreigingen die A. uitte ten aanzien van verzoekers en hun gezin. Dat verzoekers over al deze kernelementen van het gezamenlijk voorgehouden relaas geen enkel objectief bewijsstuk kunnen voorleggen, plaatst reeds een voorbehoud bij de aannemelijkheid van hun beweringen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij

deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de verzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de verzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Door in de verzoekschriften louter te benadrukken dat de gebeurtenissen plaatsvonden in 2010 wat het gelet op de verstreken tijd moeilijk maakt om hun verhaal te staven met schriftelijk bewijs, althans wat betreft de handelsactiviteiten van verzoeker, tonen verzoekers geenszins aan dat het volstrekt en materieel onmogelijk zou zijn enig begin van bewijs aan te leveren, laat staan dat zij daar pogingen toe hebben ondernomen. Wat gevraagd wordt is wel degelijk te bewijzen. Waar geopperd wordt dat het verlies van de goederen aan Azeri in Rusland niet kan worden bewezen, zou wel een begin van bewijs geleverd kunnen worden van de handelsactiviteiten van verzoeker en de goederen waarin hij handelde en die hij aan Azeri zou hebben moeten afgegeven zonder dat deze betaald werden. Waar verzoekers zich afvragen hoe zij een schuld aan A. zouden kunnen bewijzen, zouden zij kunnen aantonen dat zij hun huis hadden verkocht met het oog op het aflossen van de beweerde schuld. Tot slot kan, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wel getracht worden een begin van bewijs te leveren van de (doods)bedreigingen van A. jegens hun gezin, te meer verzoekster verklaarde dat A. tot op heden op haar schoonmoeder druk uitoefent. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. Dat verzoekers tot op heden geen enkel begin van bewijs bijbrengen van de door hen beweerde ernstige problemen met A., ondergraaft dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Verder blijkt uit een onderzoek van de verklaringen van verzoekers zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaak dat aan het door hen naar voor gebrachte asielrelaas om meerdere pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht, los van het feit dat zij geen stukken hebben voorgelegd die dit relaas vermogen te staven.

Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker te kennen gaf dat hij, nadat hij in 2010 naar Oekraïne was gevlucht, nooit meer is teruggekeerd naar Armenië, zelfs niet voor de begrafenis van zijn vader in 2019. Verzoekster stelde daarentegen dat verzoeker niet is teruggekeerd voor de begrafenis maar wel dat hij de dag van de dood van zijn vader nog naar Armenië is gegaan om dag te zeggen tegen zijn vader, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met verzoekers bewering dat hij nooit nog is teruggekeerd naar zijn land van herkomst.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vriend en werkpartner A. hem niet geloofde toen hij hem vertelde dat de goederen die zij verhandelden door Azeri waren beroofd en dat hij niet betaald was. Verzoeker verkocht daarna zijn huis maar dit was niet voldoende om A. te vergoeden. Hierna dreigde A. ermee verzoeker en zijn gezin iets aan te doen. Zoals de commissaris-generaal terecht aanstipt, zijn de diefstal van de goederen en de door verzoeker ervaren bedreiging door schuldeiser A. van louter gemeenrechtelijke aard en ressorteren deze aldus niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Verzoekster voegde daaraan toe dat A. een zekere autoriteit en financiële kracht heeft en dat hij samenwerkt met de oude garde van de voormalige president Kocharyan en zij geen steun kregen van de politie of andere instanties. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het bijzonder merkwaardig is dat verzoeker van deze beweerde connectie helemaal geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen wederom niet bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers kunnen zich voor deze omissie niet verschuilen achter de korte duur van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het gegeven dat zijn schuldeiser en voormalige zakenpartner A. banden zou hebben met de entourage van voormalig president Kocharyan hierin niet zou hebben vermeld. Verder duidt de Raad erop dat nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Dat hij slechts antwoordde op de aan hem gestelde vragen, betreft dan ook evenmin een afdoende uitleg voor het gegeven dat hij de beweerde connectie en invloed van A. niet vermeld heeft. Uit de vragenlijst blijkt verder dat zijn verklaringen hem in het Armeens werden voorgelezen, dat hij de vragenlijst heeft ondertekend en dat hij gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen. De Raad besluit dat de vaststelling dat verzoeker hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst, terwijl verzoekster dit net wel deed, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt.

3.2.8.3. Dat A., schuldeiser en voormalig zakenpartner van verzoeker, dergelijke connecties zou hebben, maakt verder nog niet dat de beweerdde problemen het gemeenrechtelijk karakter overstijden, noch maken verzoekers aannemelijk dat de huidige Armeense overheid geen bescherming zou kunnen en/of willen bieden ten aanzien van de schuldeiser bij een eventuele terugkeer. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus Armenië – Politieke situatie van 17 oktober 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_armenie_politieke_situatie_20241017.pdf), blijkt immers dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen hun activiteiten kunnen uitoefenen en aan verkiezingen kunnen deelnemen. Tijdens de verkiezingen worden de fundamentele vrijheden over het algemeen gerespecteerd. Sinds de “fluwelen revolutie” van april 2018, toen oppositieleider Nikol Pashinyan eerste minister werd en een einde maakte aan de jarenlange hegemonie van de Republikeinse Partij (HHK), i.e. de partij die de voormalige president Kocharyan steunde, is het politieke klimaat radicaal veranderd. De invloed van voormalige gezagsdragers en oligarchen is na de revolutie aanzienlijk afgenomen. Na de machtswissel openen de autoriteiten tal van onderzoeken naar grootschalige corruptie door hooggeplaatste voormalige regeringsafgevaardigden en hun verwanten, parlamentsleden, oud presidenten zoals Kocharyan, enkele leden van de rechterlijke macht en hun familieleden. Alhoewel eind 2023 de corruptiezaak tegen ex-president Kocharyan werd beëindigd zonder vrijspraak of veroordeling omdat de rechter oordeelde dat de verjaringstermijn was verstreken, blijkt hieruit niet dat de huidige autoriteiten niet bereid zouden zijn om bescherming te verlenen indien u bij terugkeer problemen zou kennen met A. die volgens uw vrouw tot de entourage van Kocharyan behoort. Waarnemers zeggen dat er momenteel geen meldingen zijn van personen die vervolgd worden wegens hun politieke voorkeur, ook niet van aanhangers van het vorige regime (HHK). En hoewel er inderdaad sprake is van haatdragende taal van alle kanten, voornamelijk op internet, wordt er geen gewag gemaakt van fysiek geweld of intimidatie ingegeven door politieke motieven. Voorts blijkt uit deze informatie dat in het geval van een reële dreiging vanwege iemand die gelinkt is aan de voormalige regering, de autoriteiten zeer onvankelijk zijn om deze persoon te helpen en de zaak verder te onderzoeken.”

Door te verwijzen naar algemene landeninformatie van de OESA en OSAR en op te werpen dat er in Armenië nog steeds corruptie heerst, hetgeen op zich niet wordt ontkend in de COI Focus “Armenië – Politieke situatie” van 17 oktober 2024, doen verzoekers niet *in concreto* afbreuk aan hogervermelde overweging en waarin op goede gronden wordt overwogen dat niet blijkt dat de huidige autoriteiten niet bereid zouden zijn bescherming te verlenen indien verzoekers bij terugkeer problemen zouden kennen met A., die volgens verzoekster tot de entourage van voormalig president Kocharyan behoort.

Aldus en voor zover de beweerdde problemen van voor 2010 geloofwaardig zouden zijn, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij hiervoor niet op de bescherming van de Armeense autoriteiten zouden kunnen rekenen, wat maakt dat de asielmotieven ook ongegrond zijn.

3.2.8.4. Waar verzoekers voorts aanhalen dat zij in Armenië geen huis meer hebben en dat hun twee minderjarige kinderen geen Armeens kunnen lezen of schrijven waardoor zij zich noch in het onderwijs, noch op de arbeidsmarkt zouden kunnen integreren, wijst de Raad erop dat louter sociaaleconomische overwegingen en problemen geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekers concreet aangetoond. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat een hervestiging in Armenië bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsproblemen met zich meebrengt voor verzoekers en hun minderjarige kinderen en dat de kinderen in het land waarvan zij de nationaliteit bezitten de taal (opnieuw) zouden moeten leren, houdt dit geen intentionele bedreiging van leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in en geeft dit zodoende geen aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.2.8.5. De Raad wijst er verder op dat verzoekers volgende overweging in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster volledig onverlet laten, zodat deze door de Raad wordt bijgetreden:

“U zelf haalt nog aan (DVZ pt. 3.3) dat u als juriste heeft gewerkt voor de partij Orinats Yerkir, de oppositie partij van het huidige regime, hetgeen een probleem zou kunnen vormen in uw zoektocht naar werk bij uw terugkeer naar Armenië. U verklaart ook dat het niet realistisch voor u is om te zeggen dat dit een probleem zou zijn, dat het een probleem zou kunnen zijn. Er moet opgemerkt worden dat een eventuele vrees gegronde, concreet, en actueel moet zijn. De louter theoretische, vage, of hypothetische vrees die u uit dat u omwille

van uw werk voor Orinats Yerkir geen werk zal vinden, volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Dat deze partij “de opposante partij van het huidige regime” zou zijn, blijkt ook niet uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Tijdens de parlementsverkiezingen haalde de partij nog geen 1% van de stemmen en tijdens de parlementsverkiezingen van 2021 nam ze zelfs niet deel.”

3.2.8.6. Tot slot voeren verzoekers in de voorliggende verzoekschriften geen concreet verweer tegen het motief van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.2.8.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

3.2.8.8. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat hun algemene geloofwaardigheid zou blijken uit hun vlucht naar Oekraïne in 2010 vermag geen afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande pertinente vaststellingen op grond waarvan maar weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerdde problemen in Armenië. Van een schending van artikel 48/6, § 4, e), van de Vreemdelingenwet is geen sprake.

3.2.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In de bestreden beslissingen wordt genoegzaam toegelicht dat, gelet op de beschikbare objectieve informatie, de situatie in de regio van herkomst van verzoekers niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, § 2, c). Verzoekers brengen daar geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin. De motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.13. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / XI en RvV X / XI worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftieng door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS